

Зозуля і Півень

Леонід Глібов

— Як ти співаєш,
Півне, веселенько...
— А ти, Зозуленько, ти, зіронько моя,
Виводиш гарно так і жалібненько,
Що іноді аж плачу я...
Як тільки що почнеш співати,
Не хочеться й пшениченьки клювати,—
Біжиш в садок мерщій...
— Тебе я слухала б довіку, куме мій,
Аби б хотів співати...
— Ах ти, голубонько, ти, кралечко моя,
Поки співаєш на калині,
То й весело мені, і забуваю я
Свою недоленьку, життя своє погане
Та безталанне.
А тільки замовчиш
Або куди летиш,—
Заніє серденько, неначе на чужині...
І їстоньки — не їм, і питоньки — не п'ю,
Та виглядаю все Зозуленьку мою.
Як гляну на тебе — така ти невеличка,
Моя перепеличко, А голосочок-то який!
Тонесенький, милесенький такий.
Куди той соловей годиться?
— Спасибі, братику, за добреє слівце.
Як не кохать тебе за се?
І ти виспівуєш, неначе та жар-птиця;
І далєбі, що так, — пошлюся я на всіх. —
Де взявся Горобець, послухав трохи їх
Та й каже: — Годі вам брехати
Та одно другого знічев'я вихваляти! —
Пурхнув — та й був такий,
За що ж, — хто-небудь попитає,
Зозуля Півня вихваляє?

За те, що Півень годить їй
Та потакати добре вміє:
Рука, як кажуть, руку миє.